

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 10 năm 2011

Số 51

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Ở trên đời này làm người hay lo âu tại sao ?
- 2) Thế gian hay đặt tên cho chùa này miếu nọ, tên rất đẹp, nhưng xét kỹ tâm người tả tước không đẹp tại sao ?
- 3) Mỗi khi hoàn cảnh đổi mới Bé có phiền không ?
- 4) Thiên hạ đưa nhau đi đâu đông vậy ?
- 5) Bé phải rời khỏi Đại Hàn đi Nhật Bản có nhiệm vụ gì ?
- 6) Nghiệp quả luân hồi là sao ?
- 7) Bé trở lại Nhật kỳ này Bé cảm thấy thế nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 14 tháng 3 năm 1993 1) Hỏi : Ở trên đời này làm người hay lo âu tại sao ? Đáp : Thưa, ở trên đời này loài người biết lo âu là tại vì ham sống sợ chết, luôn luôn muốn có cuộc sống đầm ấm và mỹ mãn hơn. Vì vậy cho nên phản nghịch lại những chiều hướng tiến hóa nhện nhục của tâm linh, tự mình làm khổ lấy mình mà thôi. Kệ: Không thông khó hiểu luật Trời chiếu Nhện nhục thăng hoa rõ được nhiều Sống chết đều là quy một mối Phản hồn sống động thật là siêu.	Ngày 15 tháng 3 năm 1993 2) Hỏi : Thế gian hay đặt tên cho chùa này miếu nọ, tên rất đẹp, nhưng xét kỹ tâm người tá túc không đẹp tại sao ? Đáp : Thưa, tâm người tá túc chưa đẹp là người thực hành không phù hợp với nguyên lý danh xưng, vẫn còn nuôi dưỡng sự mê chấp trong tâm, chưa dứt khoát rời bỏ nghiệp chướng. Kệ: Thực hành thấu đáo lý thông thương Thanh tịnh khai minh tự mở đường Thực hiện một lòng không ý đôi Trời cao ân độ thức tình thương.
Ngày 16 tháng 3 năm 1993 3) Hỏi : Mỗi khi hoàn cảnh đổi mới Bé có phiền không ? Đáp : Thưa, Bé không có gì phiền cả. Ở đâu cũng nằm trong nguyên lý của Trời Đất hóa sanh, biết được nguyên lý này thì mới thấy rõ sự sống là vô sanh và tiến hóa trong thanh tịnh rõ rệt. Kệ: Bằng lòng tiến hóa thức vô sanh Trật tự công phu tự hướng thanh Gieo hạnh bình tâm độ các ngành Trời ban tình đẹp trở về thanh.	Ngày 17 tháng 3 năm 1993 4) Hỏi : Thiên hạ đua nhau đi đâu đông vậy ? Đáp : Thưa, từ thế gian cho đến Thiên đàng, đều phải tiến hóa theo trình độ, đụng chạm nhận thức và tiến hóa. Người tu thiền luôn luôn được cơ hội tự thức từ hành động một, nhiên hậu mới cảm thức, sự nhện nhục và từ bi là bình an và dễ tiến hóa nhưt. Tiến đến đâu thì sẽ cảm thức dễ thông cảm đến đó. Kệ: Có hành tự thức được chiều nhanh Có khổ cảm thông luật chuyển hành Khai thác thức hồn tâm giải động Bình tâm nhện nhục tiến càng nhanh.
Ngày 18 tháng 3 năm 1993 5) Hỏi : Bé phải rời khỏi Đại Hàn đi Nhựt Bản có nhiệm vụ gì ? Đáp : Thưa, Bé phải rời khỏi nơi này đi Nhựt để tiếp tục hành trình độ tha và học hỏi. Mọi việc do Trời Phật chuyển cho Bé tiến hóa, chưa riêng Bé chẳng có tham vọng gì cả, nơi nào cũng là nơi không tâm, Bé chỉ biết nhện nhục và tu học tinh tấn mà thôi. Kệ: Đến đâu cũng cảnh sang tôi dạy Tâm thức an vui sống mỗi ngày Khỏe mạnh Trời ban trí định hành Vui cùng Thiên Địa sống lành ngay.	Ngày 19 tháng 3 năm 1993 6) Hỏi : Nghiệp quả luân hồi là sao ? Đáp : Thưa, nghiệp quả luân hồi tức là tiến tới trình độ nào thì phải chịu phát triển theo trình độ đó, không thể nào chối cãi được. Ác thì gặt hái sự kết quả của ác, còn thiện thì sẽ được thăng hoa theo chiều thiện. Mỗi mỗi đều hiển hiện trước mắt chúng sanh, thường phạt phân minh. Kệ: Tu hành mới rõ hành trình tiến Khắc khoải tâm tư giải nổi phiền Duyên đạo tình đời không dính lúu Càng tu càng tiến sống càng yên.

Ngày 20 tháng 3 năm 1993

7) Hỏi : Bé trở lại Nhật kỳ này Bé cảm thấy thế nào ?

Đáp : Thưa, Bé cảm thấy mọi người đã tạo thành một tập quán chen đua hướng về mỗi lợi cá nhân, vật chất phát triển cạnh tranh hơn thua và động loạn càng ngày càng lớn rộng hơn, quên hẳn sự thanh tịnh sẵn có của mọi người có thể tạo thành không khí hòa bình cho cả thế giới. Người tu thiền mới thấy rõ điều này, vốn thanh tịnh tức là vốn hòa bình, chỉ có tự tu tự tiến thì mới gặt hái được.

Kệ:

Tự nhiên thanh nhẹ có hòa bình
Đất nước do tâm tự chuyển khuynh
Thế giới cộng đồng chung một cội
Cảm minh thiên địa cũng do mình.

Vấn Đạo Về Cha Kim -1

Thầy: Và lúc mở mà thôi, phải không? Lúc mở nó sáng hơn lúc kẹt. Khi cái trình độ mình chưa tới thì mình chỉ có nghe thôi, mình đừng vội chê. Bởi tất cả cái tinh vi của càn khôn vũ trụ đều là ở trong chơn lý mà không hiểu. Con chó sủa cũng một tiếng mà con ve kêu cũng một tiếng, đó là người ta phát ra những văn tự đó là chơn lý đó chứ. Tại vì người ta không hiểu, rồi người ta trách ông này cao, ông kia thấp, ông kia sáng, ông kia tối, không tối lấy gì có sáng mà không sáng làm sao nhận được cái tối, thấy chưa? Nhưng mà tất cả đều phải dẫn tiến về sự sáng suốt. Cho nên, mọi người có trình độ tu nó khác mà không có trình độ tu nó khác. Cho nên, đối với cái người tu cao tại sao ông này ông nói chuyện với thằng kia như vậy mà ông chạy ông nói chuyện thằng này ông nói vậy, nó khác liền. Chính các bạn tu cũng vậy nữa, ngồi mà đối diện với những người mà có tu thì cái ngôn ngữ của mình thấy thay đổi liền hà. Mà ngồi đối diện với người không tu trần trước thì cái ngôn ngữ nó khác, nó có phần kích động ở trong đó, thấy chưa? Cho nên, phần thiêng liêng xuống nhập xác dù sáng suốt cách mấy cũng phải bị cái trược của cơ thể đó nó tràn ngập thì trong một thời gian rồi, thanh lọc rồi thì cái phàm nó diệt hết rồi mới tới cái chơn thì nó đâu có sân, thấy không? Cho nên, nhiều người như chú Ngà nói hai người cãi lộn này kia, kia nọ không phải đâu? Tôi đã cắt nghĩa về cái trược của một cơ thể mới được giảng, phải không? Rồi cái cơ thể mà người ta lãnh rồi người ta không cần chấp cái đó. Ờm, để cái kia muốn làm gì làm, rồi một thời gian nó sẽ gần lại với nhau. Đó, cũng như tôi hồi trước tôi ưa nói pháp ở trong nhà biết bao người tới bữa này kia, kia nọ, trược lắm. Nó ăn nói nghĩa là ông chỉ người ta tu như vậy là sai, ông phải ngồi co chân như thế này, co tay như thế này. Tôi chỉ làm thinh. Tôi dạ cảm ơn anh bữa nay được sự giáo huấn của anh rất cảm ơn. Đó là mình vừa học cái người ta, nếu mình thiếu sót và nếu người ta thiếu sót người ta sẽ học thêm. Họ thấy họ nuôi cái sân và họ tự đắc họ cho đó là hay, bởi vì họ mới hiểu có một tầng mà chưa hiểu tới ba tầng. Cho nên, những trình độ nó khác hẳn, nhiều người không hiểu rồi đâm ra hoang mang này kia kia nọ. Tôi đâu có kêu tin một người nào, các

bạn ôm lấy thanh điền và chính thanh điền các bạn đã có sẵn. Tôi đã nói miếng nhôm sét kia mà mình lấy giấy nhám chùi thì cái sáng nó sẽ lộ ra mà cái sáng nó có từ lâu. Mà chính các bạn là sáng, chính các bạn là phần thanh điền để xây dựng càn khôn vũ trụ mà các bạn không chịu sửa bạn để tiến tới và cứ ý lại nơi một người nào làm sao tu, không nên ý lại, không có đáng thiêng liêng nào kêu mình ý lại hết, kêu mình trở về với sự sáng suốt vô cùng tận của mình mà thôi. Đó, chỉ cho mình tu thì mình hiểu những đường lối tu là đủ rồi, chứ người này lập phe này, người này lập phe kia để làm gì? Có ích lợi gì? Chúng ta chỉ đi trong cái thanh điền sáng suốt mà thôi, tâm tư chúng ta đang khao khát sự công bằng sáng suốt, chiếu rọi cho ta và tất cả mọi người, chúng ta thiếu cái đó thôi. Chúng ta không nên chấp những cái phải, cái quấy, cái trúng, cái trật, cái đó không cần thiết với chúng ta. Trúng trật là lẽ thường tình của đời, còn sự sáng suốt đời đời cái đó là cái quan trọng để cho mình được ổn định, để cho mình được nhẹ nhàng cái đó cái phần căn bản.

Cho nên chúng ta ngồi thiền để làm gì? Ngồi thiền, nhắm mắt hết, bịt tai hết để làm gì? Để hưởng cái phần thanh siêu diệu nhẹ nhàng đưa cho chúng ta trong một giây phút thôi chứ không phải trong một tiếng đồng hồ, thấy chưa? Một giây phút sung sướng các bạn thiền mấy tiếng đồng hồ mà chỉ loé một giây là các bạn thấy sung sướng rồi thì mình hưởng bao nhiêu đó thôi chứ toàn bộ mình làm gì cũng không hưởng được. Mình động này, động kia, động nọ đâu có hưởng nhưng mà trong cái mê nó có một chút tỉnh đó là mình hưởng rồi, các bạn thấy. Cho nên phải ôm cái thanh mà tu thì mình ở đó không bị người ta lường gạt. Mà với đường lối của tôi là hòa với tất cả và học nơi tất cả rất rõ ràng. Cái đó là khôn nhất của càn khôn vũ trụ và đó là mức tiến hóa hoài hoài chứ không có ngưng. Nếu các bạn không chịu hòa làm sao các bạn học được cái gì, mới tới. Ờ! Cái đó tôi không chơi, làm sao học được cái gì? Tôi là trong tà mà ra, tôi là ma quỷ mà ra, rồi tôi là thần thánh và tôi là Phật tiên, mới hiểu được cái đường lối đi tới toàn giác được, thấy chưa? Chớ còn chấp cái này, chấp cái kia, chấp cái nọ mà làm gì, nghe người này nói này, nói kia, nói nọ, tùy

theo cái phần thanh người ta muốn giáo dục đối phương thì đối với người đó với người đó thôi, mình chỉ hiểu người đó với người đó. Trong giờ người này nói chuyện với người đó là ân huệ của người đó hai người đang trao đổi, mình không có xen vô trong đó, bởi vì cái trình độ của mình đi lên hơn. Bây giờ mình xen vô mình kéo nó thì mình xuống, mình bị kẹt mà mình vẫn đi lên để mình xét tất cả những cái phần thanh sẵn có của các phương diện mà thôi để mình hưởng cái nhẹ về với tôi, phải không? Cho nên, Vô Vi chúng ta chỉ xài điển thôi. Cho nên, xài điển là đi trung tâm của mọi sanh linh của trần gian, ở trong trung tâm chứ không ngoài. Chúng ta đâu có đi ngoài thì chúng ta chỉ lấy điển và đo điển thôi, mà cái vốn chúng ta là điển và cái đời đời của chúng ta là điển, không phải cái hình thù này, hình thù này không nghĩa lý vì với chúng ta hết. Còn nếu mà chúng ta còn chấp cái hữu hình là các bạn phải khổ, nói rõ như vậy. Bữa tối tôi có nói chuyện với cái xác, bình xạc hơi đó. Hồi nhỏ, tôi muốn làm cái thằng nhỏ nhất ở thế gian để tôi học đạo thôi, tôi không muốn xưng danh là một người lớn nhất để rồi bỏ đạo, không bao giờ tôi muốn hết. Tôi muốn làm học trò của tất cả mọi giới để tôi học nữa trong chu trình tiến hóa của tôi chứ tôi không muốn xưng danh. Tôi có quyền xưng danh cha và tôi sẽ nói xưng danh cha mọi người sẽ cảm động nhưng mà không bao giờ tôi làm. Tôi có thể xưng danh Phật và tôi có thể xưng danh một tướng cướp nữa cũng được, có cái gì đâu, cái danh là tạm thôi, danh không phải trường cửu mà thanh điển mới là trường cửu, thấy chưa? Cho nên phải đi thẳng cái đường mình phải đi đời đời. Còn cái kia không cần, đụng vô chỗ đó thì nó có cái danh đó rồi, đụng vô chỗ kia nó có danh kia rồi, điển gắn vô cái am-pli⁽¹⁾ này nó là Sony, gắn kia nó là Panasonic, có gì đâu? Nó có là có cái hiệu vậy thôi, thấy chưa? Cái kia là National, mà cũng gắn cái điển là chánh mà National đâu có chánh, thấy không? Cho nên, phải hiểu cái lý, tu mà không hiểu lý là thất bại. Cho nên, những người tu bên Vô Vi này được phước lắm. Gặp rất nhiều chuyện rắc rối, từ cái rắc rối nó gỡ rồi, hiểu, thấy không? Để phá mê và phá chấp. Bởi vì cái ngăn cách của con người nó bị mê tín là nó bị một đoạn ngăn cách. Chúng ta có cơ hội để choảng với nhau để phá, không còn mê tín nữa thì chúng ta đi lên. Còn họ bị giới hạn bởi một vị nào không bao giờ tiến nổi, thấy chưa? Cho nên, tôi dặn kỹ lắm,

không phải theo sát cái xác cô Kim mà ăn được, theo cái chơn lý siêu nhiên mà trình độ học thức cô Kim không bao giờ có, cái đó mình phải học. Đừng theo sát cái xác ông Tám mà ăn được cái gì, thấy không? Mà theo cái trình độ, xét cái trình độ học thức của ông Tám và với cái lý luận siêu nhiên mà ông Tám hiểu được thì mình dựa vô đó mình tìm cái sáng suốt mình cũng như ông Tám, cái đó là cái quan trọng. Tôi nói dựa vô một người nào thì đi tới chỗ thất bại thôi, không tiến bộ. Tôi nói rất kỹ, nói nhiều lần chứ không phải bữa nay mới nói, nhưng mà hễ gặp vô choảng, đây rồi sẽ gặp nữa. Gặp mấy thằng con nít nó xuống nó cũng xưng tao là Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn cũng có nữa, đây rồi nó sẽ có, mấy cái này tôi nói trước mà, nó phải có. Mà tất cả mọi chúng ta đều trở về cái ngôi đó, thấy không? Các bạn thấy từ cái khổ, sướng; sướng, khổ, rồi cái không hiểu, nó hiểu lần lần, nó mở trí cho các bạn, mà các bạn nhờ những cơ hội này các bạn được mở trí nhiều lắm, học trong cái kinh vô tự và hiểu sâu hơn những chỗ khác. Còn chỗ khác người ta giới hạn chỉ có bao nhiêu thôi, thằng kia nói tôi không nghe, bạn thiếu sót một khía cạnh. Rồi bây giờ các bạn được mọi khía cạnh, sướng quá rồi, không sao, rồi sẽ hiểu, chứ đừng thắc mắc này kia kia nọ, cái đó còn thắc mắc là chưa có trình độ tu tiến, nếu có trình độ tu tiến vẫn đi cho tới đích. Tôi nói ở nhà đi qua không biết bao nhiêu công chuyện thắc mắc từ Chợ Lớn xuống đây, dòm mọi nhà biết bao nhiêu chuyện thắc mắc, mà nếu tôi thắc mắc thì giờ này tôi đã đến đây đâu, thấy chưa? Tôi vẫn đi cho tới đích và tôi phải đi. Rồi ở đây tôi nghiệm chứng những cái khóa trình hồi nãy thì cũng vậy tôi hiểu hết, thấy không? Cứ việc đi lên rồi sẽ hiểu hết, đừng cần hiểu ba cái lằng nhằng dưới này rồi cái kia không có, đứng ở trên dòm xuống thấy hết, phải không? Thấy mình không xuất hồn mà mình thấy mình không đi nhưng mà mình vẫn đi là mình ở trên mình dòm mình thấy hết, mình chiếu hóa hết, ở trên lầu cao thì thấy chợ búa rõ ràng, thấy chưa? Rồi từ chợ búa đi lần lần đi hết thời giờ, rồi trong cái định luật sanh lão bệnh tử nó đâu có chờ mình đi lạng quạng nữa. Cho nên, mình có cơ hội phóng thẳng để cho thấy ở trên xuống và ở dưới lên để mình ổn định rằng mình có khả năng đi lên, có trên xuống, có dưới lên, thấy chưa? Còn không có trên xuống lấy gì bằng chứng mà đưa dưới lên.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, ông Tám nói rằng mình tu đây mình từ ở dưới mình đi lên trên, nhưng đó là mục tiêu của mình, nhưng mà bây giờ chúng mình

¹ Am-pli: Máy khuếch đại âm thanh (amplifier).

đang ở dưới đây và thấy những cái vị ở bên trên xuống nhưng mà những cái vị bên trên đó họ không có những cái sáng suốt và những cái toàn năng như là mục đích mình đi đến thì cái đó mình phải đặt câu hỏi chớ. Ví dụ như bây giờ nói tôi lên Phật, rồi lên Ngọc Hoàng để thành một vị toàn năng, nhưng mà bây giờ luồng điện Ngọc Hoàng đó, mình thấy là không có sáng suốt toàn năng như là những cái gì mình nghĩ thì đó mình phải đặt câu hỏi đó là cái mục tiêu mình đi có đúng không.

Thầy: Cái đó cho nên tôi đã nói hồi nãy rồi, mình chỉ nghe những chơn lý siêu diệu thích hợp theo trình độ mình, mình tu chớ mình không cần đặt vấn đề gì hết. Ông nói ông Ngọc Hoàng. Ồ, ông nói tôi nghe tôi thích hợp, tôi tu, còn không thích hợp tôi thôi. Tại sao tôi phải đặt vấn đề vô chỗ đó?

Bạn đạo: Thưa ông Tám, đặt chớ là gì mình tu mình về Ngọc Hoàng, mà bây giờ vị Ngọc Hoàng như vậy có phải đúng con đường mình đi không?

Thầy: Bởi vì tại sao mình phải đặt vô vấn đề vô Ngọc Hoàng. Bởi vì mình tu mình trở về Ngọc Hoàng mà mình chưa mở huệ làm sao mình hiểu được Ngọc Hoàng. Mình phải dựa trong chơn lý siêu diệu đó tu, tu tới mình mở huệ mình mới thấy, chớ một người khác xác nhận đó là Ngọc Hoàng thiệt, rồi bây giờ mình mới thấy, thấy vậy mà ông cũng mắt, mũi, tay, miệng, ăn, ngủ, ỉa, như tôi làm sao nói ông đó Ngọc Hoàng, bởi vì tôi chưa mở huệ. Cho nên, tôi phải dựa trên chơn lý tôi tu tới mở huệ rồi lúc đó tôi mới là xác nhận, tôi xác nhận mới đúng. Người Vô Vi không bao giờ chịu người khác xác nhận, hiểu chưa? Nhưng mà trong này tôi hiểu rằng đây là chơn lý để cho mọi người được dựa trong tinh thần đó tu khỏe, mở và tránh cái bệnh tật đau trong tâm can. Nghe qua rồi mình thấy có mở một phần có chỗ nương tựa để về dễ thiền mà thôi. Rồi từ cái thiền trong trình độ mình mở huệ rồi thì tới lúc đó mình mới xác nhận, Vô Vi không chịu người khác xác nhận cho mình; rõ ràng như vậy, tự tu tự tiến mà. Tại sao đặt cái mục đích ở đời sao được? Tôi không tán thành những cái đó, không tán thành những cái đó.

Bạn đạo: Thưa ông Tám nói rất đúng là vì có một bạn đạo đặt một câu hỏi như vậy là vì những cái bạn khác tu trước nói ở bạn tu đi, bạn tu này bạn đi tới sự khỏe mạnh xác thể, an lạc nội tâm, đi tới sự

thanh tịnh sự giải thoát và lên cõi trên có sự thanh tịnh an lạc. Rồi bây giờ thấy hiện tượng hai Ngọc Hoàng này họ nói vậy lên cõi trên cũng đâu có sự thanh tịnh đâu vì hai Ngọc Hoàng gặp nhau cũng đánh quyền với nhau, đâu có thanh tịnh gì đâu. Vậy mình tu giải thoát để làm gì mà lên sự thanh tịnh?

Thầy: Cái đó mình thấy rõ trình độ của đối phương chưa có, trình độ của người thắc mắc đó chưa có. Còn trình độ của người thắc mắc nó có tu nó không có chấp cái vụ đầu quyền. Bởi vì, nó tu Vô Vi không có phép tắc nhưng mà phép tắc đối với thể xác trần tục mà thôi. Bởi vì, hai người giáng xuống trong thể xác trần tục thì đó nó mượn phép của địa tiên mà thôi, còn phép ở trên không có xai thì trình độ của người đó chưa có. Mình phải cắt nghĩa cho hiểu, mình tu về Vô Vi không sợ phép tắc nhưng mà mình dựa trong căn bản những người này đương kim làm việc từ địa tiên lên tới thiên tiên thì ta có quyền năng sử dụng, mà cái sử dụng đó mình chưa có học, mình làm sao thấu đáo cái hay dở của họ. Rồi mình nói hai người đánh lộn, không phải đánh lộn, sự dẫn giải của hai cơ thể và hai người đều có ba tầng hạ, trung, thượng thì nó đánh phép mâu rồi nó sẽ gần nhiều hơn, đây rồi nó sẽ gặp nhau hơn rồi nó tiến hóa hơn, độ lẫn nhau chớ không có hại lẫn nhau. Chớ người đời người ta dòm thấy sao hai người này đánh lộn, hại lẫn nhau. Không! Hai người này đang trao đổi thanh điện, không có hại. Cho nên, trình độ người đó không có. Cho nên, tôi mới kêu thẳng Mùa phải tới gặp Cha Kim nhiều nữa, phải đi gặp nhiều nữa rồi nó thấy nó ổn định hơn thì cái đó là trao đổi, thấy không? Cái cực thanh với thanh hai cái khác nhau, cực thanh với thanh hai cái khác nhau. Cực thanh thì không sao, ai làm gì làm, rồi nó sẽ chuyển giải. Còn thanh nó cũng còn động nữa mà cực thanh thì khác nhau. Cho nên, nhiều tầng số các bạn chưa hiểu. Khi như vậy thì mình xét trình độ đối phương chưa có, mình phải cho người ta thấy rằng mục đích của Vô Vi là tiến hóa về thanh điện mà thanh điện thì đo lường mọi giới mà mọi giới đều ở trong vô cùng tận mà mình mới biết chút xíu, vậy làm sao mình định được cái đó sai hay là đúng?

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 13/08/1978)

BỐI RỐI

Một tình huống tế nhị, khó xử xảy ra, mình cảm thấy gần như chịu trận, không dám giải quyết, đôi khi sanh ra bực tức trong lòng, cứ tìm phương cách đối phó nào đó để áp dụng rồi suy diễn miên man, giao động lúc đó là diễn lực trong mình sa sút.

Nếu có thể trực diện đối đầu thì tốt, cần thiết hạ bản ngã mình xuống để thấy rõ tường hơn mà ứng đối... nhưng nếu cảm thấy e dè, sợ sệt thì khoan trực diện với cảnh mà chỉ ngồi nghỉ ngơi một mình tại chỗ, trụ tâm niệm Phật để kèm chế bản ngã, chớ có bức xúc quá mà sanh nóng giận hoặc lẽ tâm sự kể khổ với một người nào khác để rồi lời qua tiếng lại biến thể sự việc càng tồi tệ thêm, trầm trọng thêm, và lại cái than vãn đó là việc làm dành cho phụ nữ, chớ mình phải tránh xa cái kiểu biểu lộ như thế.

Về mặt tâm lý nó thể hiện sự nhút nhát ở trường đời và thiếu dũng cảm trong công phu hàm dưỡng về mặt đạo, người tu nếu thiếu cái tánh mạnh mẽ, không dám khắc phục nội tâm, e là khó thể trở thành một hành giả thiền môn chân chính.

Nguyên do gây ra bối rối hay sự yếu đuối này là mình bị nhiễm bởi một sự việc, một người nào đó ở đời rồi tư tưởng bị trói buộc vào đó, cứ tập trung suy nghĩ hoang mang khiến cho thần kinh khối óc càng ngày càng lụn bại, suy mòn, chưa kể đến việc mà mình đang đeo đuổi thất bại thì tâm hồn sẽ khủng hoảng, điên đảo... và tới khi sự cố

ngoài đời kéo tới thì chắc chắn mình chịu không nổi, bấn loạn.

Thật ra mọi chuyện đang vây quanh chúng ta chỉ là một tiếng chuông cảnh tỉnh phần hồn nên hằng cảnh giác, đừng lơ là, coi thường ngoại cảnh, vì tự duyên nghiệp đã có một mắt xích từ thô thiển tới vi tế, từ trước tới thanh, sẵn sàng chờ đón hành giả ở cuối nẻo đường, nên nhớ với cái xác phàm này mình rất dễ bị nhiễm ngoại cảnh mà tạo thành vô vàn tánh xấu, cho nên lúc đi làm việc hay ngay cả khi ở nhà mình đều phải tri tâm thường xuyên niệm Phật, liên kết luồng điển chú Tiên để tăng thêm lòng dũng cảm đồng thời tự tin mà đối phó.

Có khó khăn mới thức tâm, tìm hiểu mình còn khuyết chỗ nào để bổ túc, sửa chữa cho nó hoàn chỉnh, ai ai cũng vậy thôi, được này thì mất kia, được kia thì mất nọ, chớ vạn vật đâu có gì đúng sai, chớ nên tự trách bản thân khi sự thể không theo ý mình, đó chỉ là cái tánh tự ái của bản ngã lên tiếng, và lại mình đâu cần đeo bám chuyện đời để giải quyết theo tánh ý, mà mình chỉ sửa chữa nội tâm bình an để xử trí chuyện đời mà thôi.

*Bối rối bởi theo biến chuyển đời
Tâm hồn bấn loạn trí chơi vơi
Phải chăng nghiệp thức tùy duyên khởi
Tự thắng lấy mình há chẳng chơi !*

TG : TSP.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 31 tháng 3 năm 1973

Thiên địa tuần hoàn tạo khí cơ
Phân minh trí não chuyển phân giờ
Tan rồi lại tụ từ tâm tiến
Sắc khí tương sanh chí phụng thờ

Sanh ra trong cõi ước mơ
Khó thành khó đạt vẫn vơ suốt đời
Dù cho lý luận lắm lời
Đời là cõi tạm tâm thời đa đoan
Tu thời ước được sống an
Lánh xa lời cuốn mở đàng quy y
Hồn thời tu luyện hợp thì
Vía thời phục vụ tùy nghi thể tình
Càng tu càng xét càng minh
Chính mình là kẻ đa tình đắm mê
Tham sanh sợ chết quên về
Nơi hồn trú ngụ muôn bề phân minh
Thế gian tạo cảnh duyên tình
Thương rồi lại ghét bất minh sự tình
Hồn ta nhỏ nhẹ đẹp xinh
Gắng tu khai triển quang vinh muôn đời
Bên trên sẵn có cảnh trời
Thế gian lại có những lời nhủ khuyên
Khuyên người tự giải nỗi phiền
Bên trong điều động nối liền khổ đau
Tu thời giải tỏa trước su
Khai thông nội tạng muôn màu hợp khuyên

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: *Đào Mộng Nam*
Minh Giả: *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Hai

ĐẠO ĐỊA NGỤC MƠI TIM

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 16 tháng 5 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

*Hủy tổ khi thần thực khả bi
Sùng dương diệt kỉ muối lương tri
Trung Hoa đạo đức thiên thu kế
Văn hoá tinh anh đại hữu vi.*

Dịch

Khinh miệt tổ tiên thật đáng buồn
Quên mình vọng ngoại nhuộm hồn đen
Cổ truyền đạo đức ngàn năm vững
Văn hóa tinh anh thế giới truyền.

Tế Phật: Đạo đức văn hóa Trung Hoa vốn là tinh khí của thiên địa kết tụ, cho nên trải rất nhiều đời mà vẫn mới, muôn ngàn năm không dứt được. Chỉ tiếc cho lòng người bây giờ lại ham chuộng hiện thực theo đuổi vật chất, tự coi thường văn hóa của mình hoàn toàn đua đòi theo văn hoá Tây Phương, chỉ nghĩ đến rượu thịt, dâm phong hung bạo. Xã hội đầy dẫy bọn vong bản quên nòi giống tổ tiên, tôn người diệt mình, sùng thượng Tây Phương tới mức tự hại chính mình thì xấu hổ tới cả con cháu đời sau. Càng tệ hại hơn nữa là gần đây khoa học kỹ thuật phát đạt lại còn khoe rằng “*nhân năng thắng thiên*” (người sẽ thắng Trời). Chưa hiểu rằng chỉ cần một cơn sóng biển thì đó có khác gì một chiếc thuyền con trong biển lớn đâu. Lấy khoa học kỹ thuật mà phá hoại đại tự nhiên rồi xưng là thắng Trời sẽ hứng lấy cái họa sau này. Con người mà thoát li tự nhiên thì thường sinh hoạt bất chính, cho nên những kẻ tính tình hào hiệp, nhân đức cần phải

suy nghĩ chín chắn rồi hãy làm. Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty, Dương sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh, con đã chuẩn bị xong, xin ân sư khởi hành.

Tế Phật: Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Minh Vương: Hoan nghênh Tế Phật và Dương Sinh lại tái thăm bản điện, thật là vất vả khổ cực.

Tế Phật: Không có chi, hôm nay lại thêm lần nữa chúng tôi tới quấy rầy quý điện, xin Diêm Vương dẫn vào ngục tham quan.

Diêm Vương: Lần trước tôi đã hứa là sẽ dẫn nhị vị tới ngục móc tim để quan sát. Vậy bây giờ xin đi theo tôi. Các Tướng Quân hãy hộ giá.

Dương Sinh: Xin đa tạ sự giúp đỡ của Minh Vương. Phía trước là ba mươi sáu ngục moi tim, đã nghe thấy tiếng kêu than thảm khốc vang dội, chắc chắn là trong đó lại là trường máu đổ thịt rơi của kẻ bị hành hình.

Diêm Vương: Các tội hồn đều đã biến tâm cho nên tới địa ngục đều muốn đem tâm ra chữa trị lại.

Dương Sinh: Ngục Quan đã tới, tôi phải đến tham bái trước đã.

Ngục Quan: Kính chào chúa công, Tế Phật và Dương Thiện Sinh, bản ngục đã nhận được điện văn biết Dương Thiện Sinh thuộc Đài Trung Thánh Hiền Đường cùng Phật Sống Tế Công thuộc Tây Phương Cực Lạc bữa nay sẽ thân hành tới thăm bản ngục. Có điểm chi thất lễ xin rộng lượng tha thứ cho.

Dương Sinh: Ngục Quan nói quá lời, bữa nay chúng tôi theo ân sư đến đây với quý vị để làm công việc viết sách Địa Ngục Du Ký, xin chỉ giáo nhiều cho.

Diêm Vương: Tướng Quân mau mở cửa.

Tướng Quân: Xin tuân lệnh... Đã mở rồi, mời vào trong để tham quan.

Dương Sinh: Chao ôi! Tiếng kêu than thê thảm không cách nào chịu nổi, thấy trong ngực tiểu quỷ dùng dao mổ ngực các tội hồn rồi móc trái tim ra, không khác gì đồ tể giết lợn moi tim lợn ra vậy. Tội hồn bị trôi vào cây cột ngực bị mổ phanh ra, hồn rống lên một tiếng thảm thiết rồi hồn mê bất tỉnh, chẳng hay bọn chúng phạm tội gì?

Ngục Quan: Trước tiên tôi hãy đổ nước hoàn hồn cho một tội nhân tỉnh lại.

Dương Sinh: Quả là thần diệu, tội hồn được tưới một bát nước, ngực lạnh người tỉnh táo lại như cũ.

Ngục Quan: Tôi dặt mấy tội hồn ra để họ tự thuật lại những hành vi phạm ác nghiệp trước đây.

Tội Hồn: Dạ thưa, lúc sinh thời tôi đọc nhiều sách, học hết bậc đại học, được hấp thụ tư tưởng mới, rồi trong lòng say mê tân văn hoá. Trong trường có một vị giáo sư thuộc Cơ Đốc Giáo. Y khuyên tôi theo học đạo, không những thông thạo được Anh văn, lại còn có cơ hội xuất ngoại. Tôi thấy tương lai như vậy là một con đường rất tốt bèn nhận lời. Từ đó thỉnh thoảng tôi lui tới giáo đường để nghe mục sư giảng đạo, học Anh văn. Giáo đồ vào nghe đa số là thanh niên bạn hữu, khi tới đó thì đều được học và được giao thiệp với nhau. Có thời kỳ tôi hoạt động trong một đoàn thể thanh niên, sau khi chịu lễ thánh tẩy, nghĩ lại quê hương mình chỉ biết tể lễ Thần Thánh, tôn kính Phật là không hợp với trào lưu thời đại mới; và sự lễ lạy những pho tượng là do lòng tu mê tín. Từ đó tôi trở về làng quyết tâm cải biến tín ngưỡng trong nhà. Đầu tiên tôi khuyên cha mẹ bỏ việc thờ lạy thần tượng. Cha mẹ tôi vì cố chấp đã lâu và rất kiên trì giữ vững niềm tin nơi đạo giáo cho nên không chịu bỏ. Trong lúc nóng giận tôi đã đem những thần chú, bài vị trên bàn thờ tổ tiên quăng xuống đất. Cha mẹ tôi thấy vậy nổi giận vác bàn cờ ném tôi, tôi tức quá không trở về nhà nữa. Sau khi tốt nghiệp tôi lại theo mục sư đi khắp nơi để truyền đạo, được giáo hội phong chức rồi cử đi đến một nơi xa. Sau này tôi bị tai nạn xe cộ mà thác, khi tôi chết thì giáo chủ của tôi là vị giáo chủ Cơ Đốc Gia Tô không tới gọi tôi lên thiên đường mà lại bị ác quỷ áp giải đến địa ngục, rồi bị Diêm Vương phán giam tại Ngục Mọi Tim để thụ hình. Xin Diêm Vương xá tội cho tôi.

Diêm Vương: Tín ngưỡng tôn giáo vốn không phân chia khu vực, tôn giáo nào thì cũng chủ trương tín ngưỡng làm đầu. Nhưng mi đã vong bản quên mất cội nguồn, phá hoại thần chú bài vị của tổ tiên, vậy

thì phương pháp tín ngưỡng đó làm sao giáo hóa được thể nhân uống nước nhớ nguồn được. Tuy người truyền đạo nói là không được lễ bái thần tượng, nhưng vì chân lý mi không ngộ, thập tự giá và thánh kinh, mục sư kia cũng là tượng thì tại sao mi lại bái lạy? Nếu nói là phải từ bỏ thần tượng thì mi không thể nào nhìn những giả tượng ở thế gian, không được tham lam hưởng thụ nhục thể, thành thực giữ trọn tinh thần hư không. Không lễ lạy thần tượng tức là sùng thượng tinh thần tín ngưỡng để cầu sống lâu. Mi đã giải ra cái ý như vậy cho nên mi mới phá hoại thần chú bài vị, cắt đứt tổ đức, thử hỏi thân của mi ở đâu mà có, mi mang họ gì? Nhất thiết đều do tổ tiên của mi đã ban phát cho mi. Trên Trời có đức Đại Thượng Đế thì tổ tiên là Tiểu Thượng Đế mà mi vong bản, khinh khi tổ tiên, làm việc trái điều dạy của Thượng Đế cho nên Thiên Đường không nhận mi để cho mi rớt xuống địa ngục. Mi đã tự khai thị, giảm khinh cho mi hai tháng tội. Sau khi mãn hạn tù ở đây mi sẽ phải đầu thai sáu kiếp luân hồi.

Tế Phạt: Tín ngưỡng tôn giáo dạy cho người ta tu tâm dưỡng tính, không phải để cho người ta tố cáo bài xích lẫn nhau, tự cho mình là phải. Luật Trời đã định, tố cáo tôn giáo khác là sai, tự cho mình phải đó là sinh ra lòng chia rẽ. Cái tâm từ bi bác ái đã mất thì không thể chính đạo. Nếu quả những người đó chứng được đạo thì Thần Thánh ắt sinh lòng riêng rẽ. Nếu Thần Thánh Tiên chia ra riêng từng nhóm, từng phe thì trên Thiên Đường sẽ biến thành chiến trường, làm sao mà gọi là thanh tịnh cực lạc được. Hôm nay thời gian đã trễ, bữa khác trở lại tham quan. Dương Sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Diêm Vương: Ra lệnh cho chư tướng hàng ngũ chỉnh tề để tiễn chân.

Dương Sinh: Vì thời giờ eo hẹp, không thể lưu lại đây lâu hơn. Đa tạ Diêm Vương, Ngục Quan cùng chư Tướng Quân đã hướng dẫn tận kẽ, chúng tôi xin cáo từ.

Tế Phạt: Mau lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa con đã chuẩn bị sẵn sàng, mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường...

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

